

βρακουδάκι τό, Κεφαλλ.

Υποκορ. τοῦ οὐσ. *βρακούδι* διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

Μικρὸν βρακὶ τῶν νηπίων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βρακάκι*.

βρακουδέλλι τό, ἀμάρτ. *βρακ'δέλλ'* Λήμν.

Υποκορ. τοῦ οὐσ. *βρακούδι* διὰ τῆς καταλ. -έλλι. *Βρακάκι*, ὁ ἰδ.

βρακούδι τό, Κεφαλλ. *βρακούδ'* Ἰμβρ. Μακεδ. (Πάγγ.) *βρακούν* Κύπρ.

Υποκορ. τοῦ οὐσ. *βρακὶ* διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδι.

Βρακάκι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ

Ἐπῆεν κάτω 'ς τὸν γαλὸν | νὰ φέρῃ δάφνην τῶν νερὸν
νὰ πλύνῃ τὰ βρακούδικα σου | τῶν τὰ πονκαμισοῦδικα σου
Κύπρ.

βράκουλ-λας ὁ, Κάρπ.

Μεγεθ. τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. *βρακούλλα* διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ας.

Μεγάλον βρακί. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βράκα* (II).

βρακουλλᾶς ὁ, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. *βρακούλλα* (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶς.

Βρακοφόρος. Συνών. *βρακᾶς* I.

βρακουλλᾶτος ἐπίθ. Ἀμοργ. (Λαγκάδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *βρακούλλης* ἢ *βρακουλλὸς* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτος.

Βρακούλλης, ὁ ἰδ.

βρακούλλης ἐπίθ. Ἀμοργ. Εὔβ. (Ὁρ.) Κύνθ. Πελοπ. (Ὀλυμπ.) *βρακούλλ'* Εὔβ. (Στρόπον. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Θηλ. *βρακούλλα* Ἀμοργ. Ἄνδρ. Β.Εὔβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βρακὶ* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούλλης.

Ὁ ἔχων λευκὸν ἢ διάφορον τοῦ λοιποῦ τρίχωμα περὶ τὰ σκέλη. Συνών. *βρακᾶτος* 3, *βρακουλλᾶτος*, *βρακουλλὸς* 1.

βρακούλλι τό, ἀμάρτ. *βρακούλλι* Τσακων.

Υποκορ. τοῦ οὐσ. *βρακὶ* διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούλλι.

Βρακάκι, ὁ ἰδ.

βρακουλλὸς ἐπίθ. Εὔβ. (Ἀκρ. Ὁρ. Ψαχν.) *βρακ'λλὸς* Λήμν. Β.Εὔβ. Πελοπ. (Ξηροχώρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βρακὶ* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ουλλός.

1) *Βρακούλλης*, ὁ ἰδ., Εὔβ. (Ἀκρ. Ὁρ. Ψαχν.) Β.Εὔβ. Πελοπ. (Ξηροχώρ.): Ἐπφδ.

Βρακ'λλή γελᾶδα γέννησε, | *βρακ'λλὸ* μοσκάρι ἔκαμε
Ξηροχώρ. 2) Ὁ ἔχων μαύρας λωρίδας περὶ τοὺς πόδας, ἐπὶ προβάτου Λήμν.

βρακουλλούδι τό, ἀμάρτ. *βρακ'λλούδ'* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βρακούλλι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδι κατὰ τύπ. ὑποκοριστικόν.

Σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ περικνημὶς μετὰ τὴν βρακοζώνην.

βρακούσω ἐπίθ. Θηλ. (Νουμᾶς 202,10) Πληθ. *βρακούσες* (Νουμᾶς 201,8).

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. θηλ. ἐπίθ. *βρακοῦσα*, ὁ ἐκ τοῦ οὐσ. *βράκα* (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα.

Ἡ ἔχουσα μακρὰ πτερὰ περὶ τὰ σκέλη, ἐπὶ ὄρνιθος: *Βρακοῦσες κόττες κακαρίζονταν 'ς τὴν αὐλή* (Νουμᾶς 201,8)

βρακοφορεμένος ἐπίθ. Πελοπ. (Καλάμ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βρακὶ* καὶ τοῦ φορεμένος μετοχ. τοῦ ρ. φορῶ.

Ὁ φορῶν βράκαν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βρακᾶτος* 1.

βρακοφούστανο τό, Λευκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *βρακὶ* καὶ φουστάνι.

Παιδικὸν ἔνδυμα ἀποτελοῦν ἐν σύνολον μετὰ τὸ πανταλόνι, φούστα καὶ βρακὶ τῶν μικρῶν παίδων συνηγμένα.

βράκωμα τό, πολλαχ. *βράκουμα* βόρ. ἰδιῶμ. *βράκωμαν* Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βρακώνω*.

1) Τὸ νὰ ἐνδύῃ τις τινὰ μετὰ βρακὶ πολλαχ. 2) Ἀπόκτησις βρακίου Πόντ. 3) Παννὶ φορούμενον ἀντὶ βρακίου μεταξὺ τῶν σκελῶν καὶ προσδεδεμένον εἰς τὴν ζώνην Ἰμβρ. 4) *Βρακόπανο* 3, ὁ ἰδ., Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

βρακώνω σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Σταυρ. κ. ἀ.) *βρακώνω* βόρ. ἰδιῶμ. *βρακώνω* Σαμοθρ. *βρακών-νω* Ρόδ. Μετοχ. θηλ. *βρακωμένησα* Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βρακὶ* ἢ *βράκα* (I).

A) Μετβ. 1) Ἐνδύω τινὰ μετὰ βρακὶ σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): *Βρακώνω* τὸ μωρὸ γὰρ νὰ μὴ κρυώσῃ σύνθηθ. || Φρ. Ὁ δεῖνα βρακώθηκε (πτωχὸς ὢν ἀνέλαβεν οἰκονομικῶς) πολλαχ. *Περαπατεῖ τώρα βρακωμένος*, ποῦ 'ταν ὅλο ξεβράκωτος (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἀθῆν. Τὸ θέλω ἀρχοντικὸ καὶ βρακωμένο (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος μεγάλας ἀξιώσεις) Πελοπ. (Δημητσάν) || Παροιμ. Ἀβράκωτος βρακώθηκε κ' ἐγελοχαχάρισε (ἐπὶ νεοπλούτου ἐπιδεικνύοντος τὴν χαρὰν του) Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἡ γραῖα ἔμαθεν ἀβράκωτος καὶ βρακωμένησα ἐντρέπεται (ὅτι δυσκόλως λησμονεῖ κανεὶς τὰς παλαιὰς συνηθείας) Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ. 2) Ἐπιθέτω θεραπευτικὸν ἐπίδεσμον ἐκ κρομμύου παστωμένου μετὰ κύμινον εἰς γυναῖκα ἐν ἐμμήνῳ ροῇ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πβ *βρακόπανο* 3. 3) Τοποθετῶ εἰς τὰ σκέλη βρέφους ποῦδραν ἢ ἄλλην ἀλοιφήν, τὴν ὁποίαν συγκρατῶ δι' ἐπιδέσμου Ἀθῆν. Πειρ. κ. ἀ.: Δὲν τὸ βράκωσε καλὰ κ' ἔφυγε ὅλη ἡ ἀλοιφή Ἀθῆν. Πειρ. 4) Καλύπτω τὸ γεννητικὸν ὄργανον κριοῦ μετὰ παννὶ διὰ νὰ μὴ δύναται νὰ ὀχεύῃ τὰ πρόβατα Κρήτ.: *Βρακώνω τὸν κριοῦ*. 5) Μεταφ. παρέχω εἰς ἐνδεῆ πόρον ζωῆς σύνθηθ. καὶ Πόντ.: *Τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ τὴν ἐβράκωσε* σύνθηθ.

B) Ἀμτβ. 1) Καλύπτομαι, σκεπάζομαι, ὥστε νὰ μὴ φαίνομαι γυμνὸς Κρήτ. (Μύρθ.): *Ἐβράκωσε τ' αἰῶ* (ἔχει ὑφανθῇ τόσον ὕφασμα, ὥστε νὰ καλυφθῇ τὸ ἀντίον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τυλίσσεται). 2) Μέσ. ἐπὶ ζῴου, ἐμπλέκομαι εἰς ἀκάνθας Πελοπ. (Μεσσ.)

βρακωσιὰ ἡ, ἀμάρτ. *βρακωσιὰ* Σίφν.

Ἐκ τοῦ ρ. *βρακώνω*.

Τὸ σύνολον τῆς ἐνδυμασίας.

βρακωτός ἐπίθ. πολλαχ. *βρακωτός* πολλαχ. βόρ. ἰδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βρακώνω*.

1) Ὁ βρακοφόρος πολλαχ.: *Βρακωτοὶ κάνουν μπάνιο* Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βρακᾶτος* 1, ἀντίθ. *ἀβράκωτος* 1, *ξεβράκωτος*. 2) Ἐπὶ πτηνοῦ, τὸ φέ-

ρον πτίλωμα μέχρι τοῦ κάτω ἄκρου τῆς κνήμης Μακεδ. (Βογατσ. Κοζ.) κ. ἄ.: *Βρακοντός πι'νός*. 3) Ὁ βαδίζων βραδέως καὶ ὑπερηφάνως, ἐπὶ ἀνθρώπου Μακεδ. (Βογατσ.).

βραναιά ἡ, Θράκ. (Κασταν Μέτρ. Σαρακκλ. Σηλυβρ. Τσακίλ.) Μακεδ. Χηλ. *δραναιά* Θράκ. (Μέτρ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. *βραναιά*. Πβ. Κωνστ. Πορφ. Βασίλ. τάξ. 469 (ἔκδ. Βόνν.) «βραναιά κατωτικά». Διὰ τὸ δ τοῦ *δραναιά* ἀντὶ τοῦ β πβ. *δαφτίζω*, *ἀδδά*, *δδολί* κττ. ἀντὶ *βαφτίζω*, *βία*, *βδολί*. Ἰδ. γράμμα β σημ. 6. Διὰ τὴν λέξιν *βραναιά* ἰδ. Ἀνθ. Παπαδόπ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918) 129 κἑξ.

Εἶδος τάπητος ἐνθ' ἀν.: Αἰνιγμ. Ἀπά 'ς τὰ κεραμίδια μας ἔναι μὲν βραναιά καρύδια (τὰ ἄστρα) Χηλ.

βράσα ἡ, Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) *βράδα* Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) *βράδα* Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἔβρασα ἄορ. τοῦ ρ. *βράζω*.

1) Ἡ νόσος εὐλογία (κατὰ προσωποποίησην γυνή, ἡ ὁποία ἀοράτως περιερχομένη προσβάλλει τὰ παιδία) ἐνθ' ἀν.: *Βράδα καλέσσα* (ἀκίνδυνος) Κερασ. *Βράδα καλέσσα* (θανατηφόρος) αὐτόθ. || Φρ. Ἡ *βράδα βράζει* (ἐπιδημῶσαν θανατηφόρος) αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλογιά 9.

β) Πληθ. τὰ βράσας, τὰ ἐξανθήματα τῆς εὐλογίας Πόντ. (Κερασ.): *Τὰ βράδα ἔβρασαν ἀπάν' αὐτ'* (ὑπερεπληρώθη τὸ σῶμά του ὑπὸ τῶν ἐξανθημάτων). 2) Ἡ οὐλή τοῦ ἐξανθήματος τῆς εὐλογίας Πόντ. (Χαλδ.): *Τὸ πρόσωπον αὐτ' γομᾶτον βράσας ἐν'*. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλογιά 9 β, ἔτι δὲ βλογιοκομμά.

βρασάσκουμαι Πόντ. *βραδάσκουμαι* Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. **βρασάζω* = *βρασώνω*, ὃ ἰδ., ἡ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐσ. *βράσα*.

Προσβάλλομαι ὑπὸ τῆς νόσου εὐλογίας.

βράσᾶσμαν τό, Πόντ. *βράδᾶσμαν* Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *βρασάσκουμαι*.

Ἡ προσβολὴ ὑπὸ τῆς νόσου εὐλογίας. Συνών. *βράσωμαν*.

βρασέα ἡ, Εὐβ. (Κύμ.) Μέγαρ. *βρασά* Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν.) Ἡπ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων. Μάν.) Στερελλ. κ. ἄ. *βραδὰ* Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βράσι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *έα*, δι' ἣν ἰδ. - *εἶα*.

Ποσότης δυναμένη νὰ βρασθῇ ἐφάπαξ, ἐπὶ τροφίμων ἐνθ' ἀν.: *Μὲν βρασέα κουτιά Μέγαρ. Μὲν βρασά ρεβίθια - φασούλια Ἡπ. Μὲν βραδὰ μακαρόνια Λέσβ.*

βρασέας ἐπίθ. Πόντ. (Χαλδ.) *βραδέας* Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Θηλ. *βραδαρία* Πόντ. (Χαλδ.) *βραδοῦ* Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βράσα* καὶ τῆς καταλ. - *εἶας*, δι' ἣν ἰδ. - *εἶας*.

Ὁ φέρων εἰς τὸ πρόσωπον τὰς οὐλὰς τῶν ἐξανθημάτων τῆς νόσου εὐλογίας. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλογιά-*ρις* 1, ἔτι δὲ *βρασοκομματᾶρις*, *βρασοκομματέας*, *βρασοκομμένος*, *βρασωμένος* (ἰδ. βρασώνω).

βράσι ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) *βράδι* Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ. *βράσ'* βόρ. ἰδιώμ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) *βράδ'* Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. *βράσις*.

1) Βράσις, βρασμός, ἐπὶ ὑγρῶν ἐν γένει κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): *Πῆρε βράσι τὸ φαῖ* (ἤρχισε νὰ βράζῃ ἢ ἔβρασε). || Φρ. *Εἶναι 'ς τὴ βράσι του* (εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος, ὅτε βράζει τὸ αἷμα) κοιν. Συνών. *βρασιά*, *βρασίλα* A 1, *βράσιμο* A 1, *βρασίος*, *βράσμα* 1, *βρασμός* A 1. 2) Πυράκτωσις ἰσχυρὰ μέχρι βαθμοῦ, ἀπόπου δύναται νὰ ἀρχίξῃ ἢ τῆξις, ἐπὶ μετάλλων σύνηθ.: Παροιμ. φρ. *'Σ τὴ βράσι κολλάει τὸ σίδερο* (ὅτι ἕκαστον πρᾶγμα ἐπιτυγχάνεται, ὅταν γίνεται εἰς τὴν κατάλληλον στιγμὴν). 3) Ἰσχυρὸς καύσων πολλαχ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. A 334 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) «κι ὡς αὖ σιμῶσου 'ς τὴ φωτιά τοῖ καίει ἐκεῖν' ἢ βράσι» καὶ Γ 203 «ἄλλος τὴ βράσι ρέγεται, ἄλλος κρυγιὼν ἀέρα». Συνών. *βρασίλα* A 2. Πβ. *κουφόβρασι*. 4) Πυρετός, θερμὴ κ. ἄ. Κύπρ. 5) Ζύμωσις, ἐπὶ ποτῶν οἰνοπνευματωδῶν σύνηθ.: *Ἡ βράσι τοῦ κρασοῦ - τοῦ μούστου* κττ. σύνηθ. *Ἡ βράσι τῶν σταφυλῶν* (δηλ. τοῦ γλεύκους) Ἀθ. *Πῆρε βράσ' τοῦ πατ'τήρ'* (ἤρχισεν ἢ ζύμωσις τοῦ γλεύκους εἰς τὸ πατητήρι) Χαλκιδ. *Δίνει βράδι τὸ τοῖπουρο* Καλάβρυτ. 6) Ἀσθενεία τις τῶν ζώων ἐκδηλουμένη ὡς δύσπνοια καὶ ὑπέρμετρος ἐξόγκωσις τῆς κοιλίας (καθ' ἣν γεννᾶται ἢ ἐντύπωσις ὅτι βράζουν οἱ πνεύμονες) Κεφαλλ. 7) Μεταφ. τὸ ὀξύτατον σημεῖον ἐποχῆς ἢ καταστάσεως, ἀκμὴ σύνηθ.: *Ἀπάνω 'ς τὴ βράσι τοῦ καλοκαιριοῦ - τοῦ θέρους - τοῦ χειμῶνα - τοῦ τουφεκιοῦ* (τῆς μάχης) κττ. σύνηθ. || Ἀσμ.

Πόσο γλυκὺς ὁ θάνατος 'ς τὴ βράσι τοῦ πολέμου! (εἰς τὴν στιγμὴν τῆς παραφόρου ἐπιθετικῆς ὁρμῆς) ἄγν. τόπ.

βρασιά ἡ, Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Μακεδ. (Βλάστ.)—Λεξ. Δημητρ. *βρασά* Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βράζω*.

Βράσις ἐνθ' ἀν.: *Τὸ φαῖν πῆρε δὲ βρασίες* Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βράσι 1.

βρασίλα ἡ, Ἡπ. (Ζαγόρ.)—Λεξ. Βλαστ. 361 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βράσι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *ίλα*.

A) Κυριολ. 1) Βράσις Ἡπ. (Ζαγόρ.): *Κόπ'κι ἢ βρασίλα 'ς τ' μέσ'*. 2) Ὑπερβολικὴ θερμότης, καύσων Λεξ. Βλαστ. 361 Δημητρ. 3) Ζύμωσις, ἐπὶ ποτοῦ οἰνοπνευματώδους Λεξ. Δημητρ.: *Ἡ βρασίλα τοῦ μούστου*.

B) Μεταφ. 1) Σφριγὸς σωματικόν, ὀργασμός Λεξ. Δημητρ.: *Ἡ βρασίλα τῆς νεότητος*. 2) Ἐξαψις, ἐρεθισμός Λεξ. Δημητρ.: *Τὸν βρῆκα ἀπάνω 'ς τὴ βρασίλα του* κττ. ἀπόφυγα νὰ τοῦ μιλήσω.

Πβ. *βράσι*, *βρασιά*, *βράσιμο*, *βρασίος*, *βράσμα*, *βρασμός*, *βράστη*.

βράσιμο τό, *βράσιμον* Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) *βράσιμο* κοιν. *βράσιμο* Καππ. (Ἀραβάν.) κ. ἄ. *βράσ'μον* βόρ. ἰδιώμ. *βράδ'μον* πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βράζω*.

A) Κυριολ. 1) Βράσις κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Φρ. *Βράσιμον τοῦ ἡλιου* (ἢ θερμότερα ὥρα τῆς ἡμέρας) πολλαχ. 2) Ρόγχος τῶν πνευμόνων ἕνεκα κρυολογήματος πολλαχ.: *'Σ τὰ στήθη μου ἀκούει' ἔνα βράσιμο* Λεξ. Δημητρ. || Φρ. *Ἐχω βράσιμο* (εἶμαι κρυωμένος) πολλαχ.

B) Μεταφ. 1) Ζέσις τῆς καρδίας, προθυμία Πόντ. (Κερασ.): *Τὸ βράσιμον τῆ καρδίας αὐτ' κἀνείς ἄλλος 'κ' ἔδει* (δὲν ἔχει). 2) Θυμός, ὀργὴ Πόντ. (Κερασ.)

